

Sygn. akt IV Ka 562/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Mariusz Górski</i>
Protokolant:	<i>Marcelina Żoch</i>

przy udziale Jacka Kowalskiego Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej,
po rozpoznaniu w dniu 5 października 2018 r.

sprawy Z.Z.

syna Z. i M. z domu B.

urodzonego (...) w J.

oskarżonego z art. 190 § 1 kk, art. 288 § 1 kk, art. 284 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego oraz prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 29 maja 2018 r. sygnatura akt VI K 243/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- 1. uchyla orzeczenie o karze łącznej grzywny a zawarte w pkt. IV dyspozycji;**
- 2. wysokość kar grzywny za każdy z przypisanych oskarżonemu w pkt. I, II i III dyspozycji występów podwyższa do 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, zaś wysokość 1 (jednej) stawki określa na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;**
- 3. na podstawie art. 85 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę łączną 100 (stu) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;**

II. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym w tym wymierza mu 100 zł opłaty w sprawie.

Sygn. akt IV Ka 562/18

UZASADNIENIE

Z.Z.został oskarżony o to, że:

I. W dniu 8 listopada 2016 roku w Ś., woj. (...), groził pozbawieniem życia oraz zniszczeniem mebli E. P., przy czym groźba ta wzbudziła u zagrożonej uzasadnioną obawę spełnienia, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.;

II. W dniu 8 listopada 2016 roku w Ś., woj. (...), dokonał umyślnego uszkodzenia drukarki marki B. model (...) oraz telefonu komórkowego marki S. (...), rzucając nimi o betonową posadzkę, powodując straty w wysokości 3200 zł na szkodę E. P., tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.;

III. W dniu 8 listopada 2016 roku w Ś., woj. (...) przywłaszczył sobie powierzona na rzecz ruchomą w postaci krzeseł drewnianych tapicerowanych – 4 szt., okrągłego stołu drewnianego rzeźbionego, krzeseł drewnianych rzeźbionych – 4 szt., ławy drewnianej rzeźbionej, krzesła ratanowego drewnianego, serwisu kawowego, talerza, karafki, tacy szklanej rzeźbionej, porcelanowego czajnika, porcelanowego wazonu, patery na ozdobionej metalowej nóżce, obrazka metalowego posrebrzanego, rzeźby drewnianego mnicha, futerału z otwieraczem listów, piórem wiecznym i ołówkiem oraz miedzianego termoforu, brązowego koca o łącznej wartości 3520 zł, działając na szkodę E. P., tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 29 maja 2018 roku w sprawie VI K 243/17 Z. Z. został uznany za winnego popełnienia występku zarzucanego mu w punkcie I części wstępnej wyroku i za to Sąd wymierzył mu karę grzywny w wysokości 10 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł. Z. Z. został uznany również za winnego popełnienia występku zarzucanego mu w punkcie II części wstępnej wyroku i za to Sąd wymierzył mu karę grzywny w wysokości 10 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 60 zł. Nadto oskarżony został uznany za winnego popełnienia występku zarzucanego mu w punkcie III części wstępnej wyroku i za to Sąd wymierzył mu karę grzywny w wysokości 10 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 60 zł. Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną w wysokości 20 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 60 zł. Nadto orzeczono wobec Z.Z. obowiązek naprawienia szkody na rzecz E. P., dokonano zaliczenia okresu zatrzymania na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny i zasądzono od oskarżonego koszty sądowe, w tym wymierzono mu opłatę w wysokości 120 zł.

Od powyższego wyroku apelację złożył oskarżony Z.Z., zaskarżając go w całości. W swoim środku odwoławczym podniósł następujące zarzuty:

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 41 § 1 k.p.k. poprzez prowadzenie sprawy przez sędziego, co do którego zachodzi wątpliwość co do bezstronności w sprawie;
- błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu, iż groził pokrzywdzonej pozbawieniem życia i zniszczeniem mebli, podczas gdy taka sytuacja nie miała miejsca;
- błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wyroku, polegający na błędnym ustaleniu wartości przywłaszczonych i zniszczonych rzeczy, podczas gdy pokrzywdzona ukrywała i w sposób oszukańczy przedstawiła rzeczywistość ich wartość.

Zaskarżając powyższy wyrok, wniósł o jego zmianę i uniewinnienie.

Z przedmiotowym wyrokiem nie zgodził się również prokurator, zaskarżając go w części dotyczącej kary na niekorzyść oskarżonego, zarzucając:

- obrazę przepisów prawa materialnego – art. 33 § 3 k.k. polegającą na wymierzeniu kary grzywny przy wyrokowaniu w zakresie trzech czynów popełnionych przez Z.Z. w tym samym dniu i przyjęciu dwóch różnych stawek dziennych grzywny, mimo iż zgodnie z tym przepisem przy orzekaniu kary grzywny Sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe, a ustaleń tych należy dokonywać w odniesieniu do czasu orzekania przez sąd pierwszej instancji, zatem Sąd powinien dokonać określenia stawek w sposób jednolity w zakresie obu wymierzonych kar grzywny, oddając tym samym tożsamą sytuację materialną sprawcy na chwilę wydawania wyroku;

- obrazę przepisów prawa materialnego art. 86 § 2 k.k. polegającą na niesłusznym jego zastosowaniu przy łączeniu jednostkowych kar grzywny, albowiem jest on zastrzeżony dla łączenia kar grzywny polegających łącznie wyrokiem łącznym;
- rażąco niewspółmierność kar jednostkowych, a co za tym idzie i kary łącznej wymierzonej Z. Z. za zarzucone mu czyny i określenie wysokości stawki dziennej kary grzywny w najniższej przewidzianej ustawie liczbie, podczas gdy warunki osobiste oskarżonego oraz osiągnięty przez niego dochód w połączeniu ze stopniem lekceważenia przez niego podstawowych norm prawnych i społecznych, prowadzi do wniosku, iż orzeczonej kary nie można uznać za sprawiedliwą, albowiem nie spełnia ona swych celów tak szczególnoprewencyjnych, jak i ogólnoprewencyjnych, a także nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnionego czynu, jak i osobowość sprawcy, które wskazują, iż Z.Z. powinna zostać wymierzona kara grzywny w znacznie wyższej liczbie stawek.

W konsekwencji prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie za każdy z czynów kary grzywny w wysokości 50 stawek dziennych razy 10 zł oraz kary łącznej grzywny 100 stawek dziennych razy 20 zł.

Sąd zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora zasługiwała na częściowe uwzględnienie, natomiast za bezzasadną należy uznać apelację wniesioną przez oskarżonego.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do apelacji oskarżonego, jako dalej idącej. Przeprowadzona przez Sąd odwoławczy kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie dała żadnych podstaw do uznania, że w niniejszej sprawie Sąd pierwszej instancji dopuścił się błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego, jak i wysokości szkody wyrządzonej przypisanymi mu przestępstwami. Należy przypomnieć, iż o błędzie w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku można mówić tylko wówczas, gdy z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego Sąd wysnuł wnioski niezgodne z zasadami logicznego rozumowania lub doświadczeniem życiowym, bądź gdy Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Nie budzą wątpliwości ustalenia faktyczne w zakresie przypisanego Z. Z. występku z art. 190 § 1 k.k. Z konsekwentnych i spójnych zeznań E. P. wynika, iż oskarżony groził jej pozbawieniem życia i zniszczeniem mebli, a skierowane do niej przez Z. Z. słowa wzbudziły u niej obawę, że groźby te zostaną spełnione. Powyższą okoliczność potwierdza niezwłoczne zawiadomienie o zaistniałym zdarzeniu funkcjonariuszy Policji. Choć złożone w toku postępowania przez K. B. i P. W. depozycje opierały się zasadniczo na wersji przedstawionej przez pokrzywdzoną, to nie sposób pominąć, iż zachowanie oskarżonego było na tyle agresywne, że skutkowało jego zatrzymaniem. Należy również zauważyć, iż w toku postępowania oskarżony sam przyznał, iż między nim a pokrzywdzoną doszło do awantury, był zdenerwowany zaistniałą sytuacją, krzyczał na pokrzywdzoną, a nawet ją szarpnął i wyrwał z ręki telefon. Co prawda istniejący między stronami konflikt obligował Sąd do wnikliwej oceny zebranego materiału dowodowego, to jednak powyższe nie wyklucza dokonywania ustaleń w oparciu o zeznania pokrzywdzonej, które Sąd pierwszej instancji ocenił jako wiarygodne zgodnie z treścią art. 7 k.p.k.

Nie ma również podstaw, by kwestionować ustaloną w toku postępowania wartość przedmiotów przywłaszczonych i zniszczonych przez oskarżonego. Twierdzenia skarżącego, jakoby E. P. fabrykowała przedstawiane przed Sądem dowody bądź celowo zawyżała wartość rynkową posiadanych przedmiotów, są jedynie jego subiektywnym przypuszczeniem, w żadnym stopniu nieuprawdopodobnionym, mającym na celu zdyskredytowanie pokrzywdzonej. Ustalona przez sąd wartość szkody wyrządzonej przestępstwem jest zgodna z doświadczeniem życiowym i znajduje oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, w tym nie tylko dowodach przedstawionych przez samą pokrzywdzoną, ale również opinii biegłego rzeczoznawcy, która jest jasna, pełna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 41 § 1 k.p.k. należy stwierdzić, iż twierdzenia, jakoby sędzia rozpoznająca sprawę, była uprzedzona do mężczyzn, są gołosłowne i stanowią jedynie nieudaną próbę podważenia poczynionych przez Sąd prawidłowych ustaleń faktycznych, które to ustalenia są dla skarżącego niekorzystne i skutkowały wydaniem wyroku skazującego.

Przechodząc do apelacji prokuratora, należy zgodzić się, iż Sąd pierwszej instancji w sposób wadliwy określił różne wysokości stawek dziennych grzywn wymierzonych oskarżonemu za czyny przypisane w punktach I, II i III części rozstrzygającej wyroku. W punkcie I części rozstrzygającej wyroku Sąd pierwszej instancji za czyn z art. 190 § 1 k.k. określił wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł, w punkcie II i III części rozstrzygającej wyroku za czyn z art. 288 § 1 k.k. i za czyn z art. 284 § 2 k.k. na kwotę 60 zł. Rację ma skarżący, wskazując, iż w czasie wyrokowania i wymierzania kar grzywny za poszczególne przestępstwa nie istnieje możliwość odmiennej oceny okoliczności wymienionych w art. 33 § 3 k.k. Jeżeli zatem sąd w jednym wyroku orzeka za poszczególne przestępstwa wobec tego samego oskarżonego dwie lub więcej kar grzywny, wysokość jednej stawki dziennej powinna być za każdym razem taka sama, skoro okoliczności, które decydują o wysokości stawek dziennych tych grzywn, w odniesieniu do każdej z nich przedstawiają się tak samo. Brak jest racjonalnego uzasadnienia dla przyjęcia, iż w jednym wyroku sąd mógł ustalić różne dochody, warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe dla tego samego oskarżonego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 31 lipca 2008 r., II AKA 114/08, LEX nr 471757, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 listopada 2014 r., II AKA 210/14, LEX nr 1711331; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2008 r., WA 36/08, LEX nr 622194; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 lutego 2012 r., II AKA 13/12, LEX nr 1120034, oraz wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25 kwietnia 2012 r., II AKA 57/12, LEX nr 1163709).

Oskarżyciel publiczny zarzucał zaskarżonemu wyrokowi także obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 86 § 2 k.k., wskazując, iż powyższy przepis znajduje zastosowanie tylko wtedy, kiedy kara łączna grzywny zostaje orzeczona w wyroku łącznym, bowiem jedynie w takiej sytuacji istnieje potrzeba ustalenia nowej stawki dziennej grzywny. Powyższe stanowisko, wyrażane w orzecznictwie (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2006 r. II KK 346/05, LEX nr 175537, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2008 r. WA 36/08 LEX nr 622194) jest znane Sądowi odwoławczemu, jednakże budzi pewne wątpliwości. Literalne brzmienie przepisu art. 86 § 2 k.k. nie wskazuje, by ustawodawca jednoznacznie zawęził stosowanie wymienionego przepisu wyłącznie do wyroku łącznego. Przepis art. 86 § 2 k.k. stanowi bowiem o wymierzaniu kary łącznej grzywny, nie precyzując, iż chodzi w tym wypadku o karę łączną grzywny wymierzaną w wyroku skazującym, czy karę łączną grzywny wymierzaną w wyroku łącznym. Nie sposób przy tym pominąć treści przepisu art. 568a k.p.k., zgodnie z którym sąd orzeka karę łączną: w wyroku skazującym - w odniesieniu do kar wymierzonych za przypisane oskarżonemu tym wyrokiem przestępstwa; w wyroku łącznym - w pozostałych wypadkach. Ustawodawca w sposób wyraźny zaznaczył, iż do orzekania kary łącznej dochodzi zarówno w wyroku skazującym, jak i w wyroku łącznym. Tym samym nie ma podstaw, by stosowanie art. 86 § 2 k.k. ograniczać wyłącznie do wyroku łącznego, skoro wskazany przepis odnosi się do „wymierzania kary łącznej grzywny”, którą to karę - zgodnie z art. 568a pkt 1 k.p.k. - orzeka się również w wyroku skazującym.

Należy jednak zauważyć, iż powyższe wywody, jak również podnoszony przez oskarżyciela publicznego zarzut, mają wyłącznie charakter dyskusji akademickiej, nie wpływającej w praktyce na kształtowanie wymiaru kary łącznej grzywny w wyroku skazującym wobec oskarżonego. W przypadku opowiedzenia się za stanowiskiem skarżącego i przyjęcia, iż art. 86 § 2 k.k. znajduje zastosowanie wyłącznie w wypadku wyroku łącznego, wysokość stawki dziennej kary łącznej grzywny w wyroku skazującym będzie ustalana zgodnie z art. 86 § 1 k.k. i w oparciu o kryteria wyrażone w art. 33 § 3 k.k., a tym samym będzie ona tożsama z wysokością stawek dziennych kar grzywny orzekanych za poszczególne przestępstwa, bowiem ocena sytuacji majątkowej oskarżonego, leżąca u podstaw jednostkowego wymiaru stawki, nie ulega przeobrażeniu wraz momentem wymierzania, tym samym wyrokiem, kary łącznej, uwzględniającej grzywny orzeczone za poszczególne przestępstwa. Nie sposób jednak nie zauważyć, iż do podobnych konkluzji prowadzi również przyjęcie, iż art. 86 § 2 k.k. znajduje zastosowanie w każdym przypadku wymierzania kary łącznej grzywny, bez względu na to, czy następuje to w wyroku łącznym, czy w wyroku skazującym, za którym to poglądem opowiada się Sąd odwoławczy. W takim bowiem wypadku wysokość stawki dziennej kary łącznej grzywny

również musi zostać ustalona w oparciu o kryteria określone w art. 33 § 3 k.k., które oceniane w czasie wyrokowania i wymierzania kary łącznej, będą tożsame z kryteriami, stojącymi u podstaw określania wysokości stawek dziennych kar grzywny wymierzanych za poszczególne przestępstwa. Nadto zdanie drugie tego przepisu wyraża regułę, zgodnie z którą wysokość stawki dziennej nie może przekraczać najwyższej ustalonej poprzednio stawki. Reasumując, należy stwierdzić, iż w wypadku, gdy w ramach tego samego postępowania sąd najpierw wymierza kary jednostkowe grzywny, a następnie karę łączną, powinien przyjmować jednolitą stawkę dzienną w odniesieniu do każdej z wymierzanych grzywien, co dotyczy również kary łącznej.

Przechodząc do zarzutu rażącej niewspółmierności kar, należy stwierdzić, iż w świetle orzecznictwa sądów powszechnych i Sądu Najwyższego zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 roku, sygn. akt V KRN 178/85, LEX nr 20053). Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy zgodzić się z oskarżycielem publicznym, iż kary grzywny wymierzone oskarżonemu za poszczególne przestępstwa jawią się jako rażąco łagodne, skoro wykładnikiem surowości kary grzywny jest ilość, a nie wysokość stawek dziennych tej kary. Tymczasem Sąd pierwszej instancji za każde z przypisanych oskarżonemu przestępstw wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 10 stawek dziennych grzywny, co stanowi dolną granicę ustawowego zagrożenia. Sąd nie wziął pod uwagę wysokiego stopnia winy oskarżonego, który jest osobą dorosłą, w pełni poczytalną. Zdawał sobie sprawę z bezprawności swojego zachowania i nie znajdował się w żadnej szczególnej sytuacji motywacyjnej, usprawiedliwiającej jego zachowanie. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu z art. 190 § 1 k.k., należy wskazać, iż oskarżony naruszył wolność pokrzywdzonej, był przy tym agresywny i nieprzewidywalny, gwałtownie zareagował na zaistniałą między nim a pokrzywdzoną awanturę. Dopuszczając się przestępstw przeciwko mieniu, określonych w art. 288 § 1 k.k. i art. 284 § 2 k.k., oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim, wykazując się znacznym lekceważeniem własności pokrzywdzonej, która doznała wyraźnej szkody w majątku. Na marginesie należy mieć także na względzie fakt, iż co prawda Z.Z. był uprzednio karany, lecz za przestępstwo skarbowe. Mając na uwadze powyższe uwagi, Sąd odwoławczy podwyższył kary grzywny do wysokości 50 stawek dziennych za każde z przestępstw przypisane oskarżonemu w punkcie I, II i III części rozstrzygającej wyroku.

Wymierzając karę łączną grzywny, Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim związek podmiotowo-przedmiotowy łączący pozostające w zbiegu realnym przestępstwa, jak również dyrektywy wymiaru kary łącznej określone w art. 85a k.k. Do popełnienia przypisanych oskarżonemu występków doszło tego samego dnia, w tym samym czasie, a pokrzywdzoną była ta sama osoba. Niemniej jednak należy zauważyć, iż oskarżony skierował swoje przestępne zachowanie przeciwko dwóm odmiennym dobrom prawnym, tj. wolności i mieniu. Na tej podstawie Sąd odwoławczy wymierzył oskarżonemu karę łączną 100 stawek dziennych grzywny, akceptując wnioski oskarżyciela publicznego w tym zakresie.

Przypomnieć w tym miejscu należy, iż podstawowym założeniem modelu stawkowego wymierzania kary grzywny jest staranne i ściśle rozdzielenie wskazanego procesu na dwie fazy: etap określania liczby stawek dziennych oraz etap określania wysokości jednej stawki. Cele, którym mają służyć procedury obu etapów, są odmienne, bowiem w pierwszym wypadku chodzi o rozstrzygnięcie co do surowości kary, zaś w drugim o czysto techniczną w istocie operację, mającą zapewnić realną dolegliwość fiskalną tej kary dla indywidualnego sprawcy, zgodnie z dyrektywami zawartymi w art. 33 § 3 k.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2015 r., V KK 407/14, LEX nr 1683375, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Komentarz do art. 1-52 (cz.1), WKP 2016). Ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny za każde przypisane oskarżonemu przestępstwo, Sąd wziął pod uwagę okoliczności wymienione w art. 33 § 3 k.k. Z.Z. ma wykształcenie zawodowe, jest rolnikiem, utrzymuje się z prac dorywczych, nie posiada nikogo na utrzymaniu, posiada problemy zdrowotne. Sąd odwoławczy przychylił się do wniosków oskarżyciela publicznego w tym zakresie i określił wysokość jednej stawki dziennej grzywny na 10 zł. Powyższe skutkowało również, przy uwzględnieniu treści art. 86 § 2 k.k., przyjęciem stawki dziennej kary łącznej grzywny w wysokości 10 złotych, skoro - jak już wyżej wspomniano - wysokość stawki dziennej nie może przekraczać najwyższej ustalonej poprzednio

stawki. Jako podstawę wymiaru kary łącznej Sąd odwoławczy przyjął art. 85 k.k., uznając, iż jedynie ten przepis określa materialne przesłanki orzekania kary łącznej, zaś art. 86 k.k. ma charakter techniczny, wskazujący na granice kary łącznej oraz sposób jej wyliczania.

Reasumując, sformułowane przez oskarżyciela publicznego zarzuty doprowadziły do zaostrzenia kar jednostkowych grzywny, wymierzonych za poszczególne przestępstwa, z 10 do 50 stawek dziennych grzywny za każde z nich. Nadto na skutek zarzutów prokuratora konieczne było wymierzenie na nowo kary łącznej grzywny, którą ustalono w wysokości 100 stawek dziennych na miejsce uprzednio orzeczonej kary łącznej 20 stawek dziennych grzywny. Jedynie na marginesie należy zauważyć, iż w świetle stawianych w apelacji zarzutów, w szczególności zarzutu naruszenia art. 86 § 2 k.k. i jego szczegółowego uzasadnienia, wniosek prokuratora o wymierzenie kary łącznej grzywny w wysokości 100 stawek dziennych grzywny po 20 zł, przy jednoczesnym żądaniu orzeczenia kar jednostkowych w wysokości 50 stawek dziennych grzywny po 10 zł, budzi co najmniej zaskoczenie. Wniosek o ustalenie odmiennych wysokości stawek dziennych grzywny w przypadku kar jednostkowych za poszczególne przestępstwa i kary łącznej nie zasługiwał na uwzględnienie, skoro – jak wskazuje sam skarżący – jest nie do przyjęcia, aby ocena przeprowadzona na podstawie art. 33 § 3 k.k., aktualna na datę orzekania tym samym wyrokiem, mogła skutkować określeniem różnej wysokości dziennej stawki grzywny dla kar orzekanych za poszczególne przestępstwa, jak i ustalenie innej jeszcze stawki dla, obejmujących te kary, kary łącznej grzywny.

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 635 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym. Zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych wobec podwyższenia wymiaru kary konieczne było wymierzenie oskarżonemu opłaty za obie instancje. Wysokość opłaty ustalono w oparciu o art. 3 ust. 1 w zw. z art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.